

Fehér Miklós

Előszó

Merre mész? Elkísérhetlek?

Bólintottam. Hát persze. Gyere.

Sokáig némán lépdeltünk egymás mellett. Ez az a némaság, ami szinte fáj. Mert beszélni kellene. Mert szólni kéne! Mondandó is van. De valahogy olyan nehéz belekezdeni.

A jövőben tényleg nem lesznek könyvtárak, könyvek, könyvtárosok? Helyettük a számítógép, az internet teszi elérhetővé majd a dolgokat? Sőt, már ezt is meghaladjuk? Szenzor-milliókkal összekötött okosalkalmazások működnek majd mindenhol? A cipőnkben, a ruhánkban, a táskánkban, lakásunk valamennyi tárgyában és a munkahelyünkön is? Nekünk, könyvtárosoknak, lesz ebben az „okos világban” helyünk? Szorító kérdések sora ez. És egy hosszú beszélgetésnek lett a kezdete.

De hát miért is mesélem ezt el Neked, Kedves Olvasó?

Azért, hogy felhívjam a figyelmet a személyes beszélgetés fontosságára. Ez teszi lehetővé, hogy „látás ismerősökből” együttműködni kész partnerekké, ötletadókká, ötletfogadókká, esetleg kipróbálókká váljunk. A 3K különszáma ismét arra vállalkozik, hogy elérje azt, hogy ismeretlenebből ismerősök legyenek. Hogy utunkat ne némán járjuk egymás mellett. Van megosztható mondandónk. A példák, a gondolatok, a jó gyakorlatok képesek inspirálni. A „digitális holt világ” helyett az „életeli közösségek okosvilágát” akarjuk kialakítani. Melyben képesek és készek leszünk egymást számon tartó, elérő és adott esetben meg is mentő kulturális és egyben szociális hálót szőni, működtetni, fenntartani.

A műszaki megoldások már rendelkezésünkre állnak. A megvalósításhoz szükséges erőforrások is megteremtődnek majd. Csak útközben el ne tévedjünk. A digitális holt világ és ennek elkerülése sajnos valós kihívást jelent. Ezért szólunk erről és ezért is szeretnénk ezzel a lapszámmal megismertetni a mások által már alkalmazott olyan jó gyakorlatokat, amelyek élettel telt, virágzó közösségek okosvilágához segíthetnek el bennünket.

Mert ne legyünk naivak. Nem kérdésként hangzik majd, hanem kijelentésként: a régi, avult értékeknek lomtárban a helye. Én nem szeretném a papírlapokat, a könyveket, az olvasmányok köré szerveződő közösségeket, a beszélgetést, a beszélgetésekből fakadó játékot, az identitást, a családot, nemzetet és a hazát lomtárba vetni. Ha megőrizzük és megéljük a személyes kontaktusok élményét, akkor képesek leszünk arra is, hogy minden történetolvasás egyben alkotó folyamat legyen. Az alkotás pedig mozgatórugó és öröm. És mindez együtt fejleszti személyiségünket, önismeretünket. Így már nem gond, hogy megszólaljunk, ha mellénk szegődik valaki, hiszen a kérdésekre választ adhat a Mi történetünk! Ahogyan ez a következő oldalakon meg van írva.